

et såkaldt pensionstab og det f.eks. skyldes, at ægtefællen har været på deltid en periode for at skabe bedre rammer omkring familien. Det er det, der i lovforslaget hedder fællesskabskompensation.

For det tredje er der mulighed for at kompensere den ægtefælle, som ellers ville være blevet urimeligt stillet pensionsmæssigt. Det er den kompensationsmulighed, der hedder rimelighedskompensation.

Med de begrænsninger mener jeg at der er opnået en fornuftig balance mellem de forskellige hensyn, der skal tages i forbindelse med dette lovforslag.

Det andet lovforslag, L 147, er også en del af problemstillingen om ægtefællers pensionsretigheder ved separation og skilsmisse. Forslaget vedrører de afledte pensionsordninger, dvs. de ordninger, man har ret til via sin ægtefælles pensionsordning. Den nugældende lov, enkepensionsloven, er fra 1941, og i denne lov tages der stilling til, under hvilke betingelser man kan bevare en ret til enkepension, selv om man bliver skilt fra sin ægtefælle.

Jeg mener, at der fortsat er behov for en samlet lovregulering af spørgsmålet om ægtefælledækning efter ægteskabets ophør. Men det er klart, at udviklingen i de senere år, hvor der har vist sig en tendens mod begrænsning af ægtefælledækning til fordel for egen pensionsdækning, gør, at der kun bør foretages påkrævede ændringer af den bestående lov. Forslaget er derfor en modernisering og en begrænset revision af enkepensionsloven, hvor der, ud over at loven gøres kønsneutral, ikke foretages nogen egentlige ændringer af lovens anvendelsesområde.

Som sagt har der fra ordførernes side været en meget positiv og konstruktiv vilje til at finde sammen om en løsning, og det håber jeg også kan lykkes.

Et af de spørgsmål, som naturligvis har givet anledning til debat, er hele kompensationsmodellen, og fru Lissa Mathiasen stillede det spørgsmål, om konsekvensen af fællesskabskompensationen – og det gælder vel også rimelighedskompensationsmodellen – er, at arbejdsmarkedspensionerne bliver ændrede fra at være kollektive til at være individuelle.

Jeg vil godt sige, at det mener jeg ikke. Jeg har godt set nogle hævde det synspunkt, men jeg mener, at det under udvalgsarbejdet er blevet godtgjort, at der findes metoder til at dele arbejdsmarkedspensionsordninger, uden at det er

nødvendigt at individualisere ordningerne. Så det er min opfattelse og tilgang til det.

Jeg mener, at det er påvist under udvalgsarbejdet, at der ikke er nogen grund til at frygte, at man mister solidariteten i arbejdsmarkedspensionsordningerne, som også fru Line Barfoed var inde på, selv om vi indfører en rimelighedskompensation og en fællesskabskompensation.

Det er klart, at det betyder en kompleksitet i lovforslaget, at der er kompensationsmodeller overhovedet. Flere har også påpeget, at det kan være konfliktskabende i konfliktsituationer, og der kan også være nogle hensyn at tage til, at det her ikke skal blive for bureaukratisk. Jeg tror, at fru Anne Baastrup var inde på netop de to problemstillinger.

Men jeg vil godt sige, at hvis man forestillede sig, at vi kun gennemførte et lovforslag, der indebar, at hver beholdt sin pension i forbindelse med skiftet, ville vi stå tilbage med nogle helt urimelige situationer for de ægtefæller, der ikke har fået nogen pensionsopsparing under ægteskabet. Og derfor er det altså nødvendigt at afbalancere det, der er udgangspunktet her, med en form for kompensation.

Med hensyn til bureaukratiet i det og spørgsmålet om arbejdsmarkedspensionsordninger skal man være opmærksom på, at udgangspunktet er, at i det omfang der skal ske en kompensation – og det vurderer vi i øvrigt bliver i de færreste tilfælde, og at det bliver færre og færre tilfælde på grund af den udvikling, der er i pensionsformuerne – skal man først og fremmest finde kompensationen ved at realisere andre aktiver end arbejdsmarkedspensionerne.

Man skal altså først søge andre aktiver i boet. Hvis der ikke er andre aktiver, skal man gå ind i pensionerne og derunder også i de kollektive pensionsordninger, og der er som sagt påvist modeller, hvorefter det kan lade sig gøre at gennemføre det. Jeg er klar over, at det er nogle af ting, vi skal arbejde mere med under udvalgsbehandling.

Med hensyn til det konfliktskabende, der kan være i det, vil jeg sige, at der selvfølgelig havde været mindre konfliktpotentiale i ordningen, hvis det var sådan, at vi kun havde en deling, hvor hver beholdt sit og der ikke var en kompensationsmulighed. Men igen må jeg sige, at så ville vi altså efterlade nogle ægtefæller i en helt urimelig situation, fordi de ikke havde nogen pension til alderdomsforsørgelse, og derfor må der være en model.